

съвършено пусти, жива душа не сръщахме; нъ за то когато стигнахме градското управление, бѣхме възнагради отъ такъвъ шумъ и гълчъ, какъвъ то е възможенъ само хаврата, въ време на молитвата на израилевитѣ синове. само широкия дворъ на конака, нъ и близките до улици бѣха препълнени съ народъ. Конака — голѣмо двуетажно здание, съ дълъгъ единъ сайдантъ, въ когото за се помѣстяватъ запрените бashi бозуци и пленни реди отъ сайданта къмъ портите води единъ малъкъ навѣсъ, по когото настѣдале до 30 души пленни низаме. За пазене въ двора поставенъ караулъ отъ българското опълчение. се промъжнахъ до главните врати на конака и се обирна къмъ караулния офицеринъ; той ме стремително изглѣда, сега ме попита съ весела усмивка: «Да не сте вий геновникъ де Прерадовичъ, койго бѣхте въ Сърбия?» — Същъ съмъ, готовъ да ви услугуж! — Твърдѣ се радвамъ: но въасъ отъ давна ви чѣкаме; азъ ще ви дамъ единъ разуменъ съдатинъ, койго да знае квартирата на генерала Столѣтова — «хей Ганчо!» изкрещя караулния офицеризъ, койго се отрекомандува за прaporщикъ Кисовъ. На вика изко добъръ единъ момъкъ съ хубаво загорѣло лице. «Вземи пушката и завѣди г-на полковника при генерала!» разпорѣ се Кисовъ. Въ това време дойде къмъ него гвардейски нѣкъ си улански ротмистъръ и отдирѣ му казакъ, койго води една изпораздрана фигура: «Генералъ Гурко заповѣда да прете и разпитате той човѣкъ! Българетъ казватъ, че той шпионинъ!» разказа ротмистра на караулния офицеръ. Фигурата заведоха горѣ въ градската съвѣтъ. Азъ побѣрзахъ излѣзъ изъ конака и по безистена, въ който по-голѣмата част отъ лавките не продаватъ, по край разсипана джамия, излѣзохъ въ българската част на града. Площадъ обстроена отъ едната страна съ хубави двуетажни къщи, отъ другата — исключително български лавки, които правехъ доста добра търговия. Като завихъ отъ площадта въ една, нъ доста добре обстроена улица и като изминахъ десетина къщи, спрѣхъ се на Данчовата гостилиница.